obsahu stvrzenky, o niž jde, místo aby pomohl L. k oklamání jeho nastávající manželky o stavu jeho dluhů, nebylo by zřejmě k trestnímu oznámení a k trestnímu řízení pro zpronevěru vůbec došlo. Bylo proto odvolání zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 380 dis.

Advokát neporuší povinnost nejednati přímo s odpůrcem za zády jeho advokáta, když, odmítnuv jednati s odpůrcem, který ho navštívil z vlastního popudu, vyslechne jeho přání co do jeho nároků, k jehož vyslovení nedal podnět, a zároveň ho poukáže, aby učinil návrh prostřednictvím svého advokáta, jemuž též oznámí celou věc.

Příčí se cti a vážnosti stavu, aby advokát koncipoval pro odpůrce, zastoupeného jiným advokátem, podání na soud, jímž odpůrce bere zpět návrh na určení svého sporného nároku vůči jeho straně.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1939, Ds I 97/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, pokud čelilo proti výroku, že obviněný jednal s odpůrcem svojí klientky, zastoupeným jiným advokátem, bez jeho vědomí o smírné vyřízení věci, a zprostil odvolatele obvinění, že se tímto jednáním dopustil kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu; jinak odvolání do výroku o vině zamítl.

Z důvodů:

Naříkaným nálezem byl obviněný uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu ve dvojím směru: 1. že jednal s odpůrcem své klientky, zastoupeným jiným advokátem, bez vědomí tohoto o smírné vyřízení záležitosti o určení věna a 2. že spolupůsobil při stylisaci příslušného prohlášení na zpětvzetí uplatňovaných nároků odpůrcových bez jakéhokoliv uvědomění jeho právního zástupce.

Ve směru činu na prvním místě uvedeného zjistila kárná rada, uvěřivši plně obviněnému, že se R. R., jenž se soudně domáhal na své matce výbavy, dostavil dne 11. května 1937 odpoledne bez jakéhokoli pozvání do kanceláře obviněného, jenž ve zmíněné právní věci zastupoval R-ovu matku A. R-ovou, sám bez svého právního zástupce Dr. M., že ho obviněný přijal v přítomnosti svého koncipienta a když R. prohlásil, že přichází jednati o smírné vyřízení oné právní věci, obviněný odmítl s ním jednati s odůvodněním, že bez jeho právního zástupce nemůže nic ujednati; R. R. na to prohlásil, že by jen chtěl, aby mu matka vyplatila $^1/_3$ povinného dílu a $^2/_3$ zajistila pro jeho děti na vile. Obviněný řekl R., že tento jeho návrh je nepřijatelný, že by musil učiniti návrh rozumnější (prostřednictvím Dr. M.) a že o rozhovoru podá zprávu své klientce; dne

12. října 1937 obviněný uvědomil o této návštěvě R-ově jeho zástupce Dr. M. V naříkaném nálezu není sice uvedeno, že obviněný R-ovi řekl, že návrh by musil učiniti prostřednictvím Dr. M., avšak se zřetelem k tomu, že kárná rada uvěřila úplně tomu, co obviněný a jeho koncipient o návštěvě R-ově po stránce skutkové uvedli, jest míti za to, že i tomuto údaji obviněného a jeho koncipienta uvěřila.

Odvolání důvodně namítá, že toto jednání obviněného podřadila kárná rada neprávem pod skutkovou podstatu zlehčení cti a vážnosti stavu, vidouc v něm neprávem vyjednávání obviněného s odpůrcem za zády jeho právního zástupce, advokáta, jenž byl obviněnému znám. Ze zjištění nahoře uvedených vysvítá, že R. přišel k obviněnému z vlastního popudu, že obviněný odmítl s ním jednati, zjistiv, proč přichází. Nelze pak s hlediska kárného nic závadného spatřovati v tom, že obviněný vyslechl přání R. stran jeho nároků, kdyžtě obviněný k vyslovení tohoto přání nezavdal pražádného popudu, ani v tom, že o přání tom pronesl svůj úsudek, odkázav R., chce-li učiniti nějaký návrh, aby tak učinil prostřednictvím svého advokáta. Bezelstnost obviněného v tomto bodě vysvítá jasně ze skutečnosti, že obviněný hned následujícího dne zpravil Dr. M. o návštěvě R., takže tento měl možnost informovati se u svého klienta o účelu a výsledku jeho návštěvy. Není také bez významu, že při oné návštěvě nedošlo k žádné dohodě, ba ani ke sblížení stanovisek stran, takže dosavadní procesní postavení stran zůstalo nezměněno. Zjištěné jednání obviněného při oné návštěvě je s hlediska kárného nezávadné a bylo proto nutno vyhověti odvolání obviněného a v tomto bodě ho zprostiti.

Odvolání však není důvodné, pokud napadá výrok kárného nálezu v druhém bodě. V tomto směru je zjištěno, pokud se týče obviněným doznáno, že se obviněný dne 13. května 1937 dověděl od L. — zetě své klientky —, že jeho klientka učinila dne 12. května 1937 se svým synem R. R. mimosoudní smír, podle něhož R. R. prohlásil, že se vzdá uplatňovaného nároku (na výbavu), zaplatí-li mu matka — klientka obviněného — kromě vyplacených 1.400 K do 31. května 1937 další částku 2.000 K, že obviněný na žádost L. nadiktoval podání na okresní soud v N., jímž R. R. oznamuje soudu, že odvolává svůj návrh na určení výbavy proti své matce, že toto podání dal doručiti prostřednictvím L. své klientce a že R. R. toto podání s podružnou změnou skutečně učinil; dále je zjištěno, že A. R. sdělila dne 19. května 1937 obviněnému, že svému synovi R. výše uvedenou částku 2.000 K vyplatila a že obviněný o celém tomto jednání Dr. M. vůbec neuvědomil, a to ani dne 20. května 1937 při společném jednání u okresního soudu v N.

Odvolání se marně snaží dovoditi, že tento postup obviněného neodporuje požadavku bezelstnosti a kolegiality mezi advokáty. Tomuto požadavku se zajisté příčí, aby advokát koncipoval pro odpůrce, zastoupeného jiným advokátem, podání na soud, jímž odpůrce bere zpět návrh na určení sporného nároku. Námitka odvolání, že koncept onoho podání, pořízený obviněným, byl určen pro klientku obviněného, neobstojí, ježto podle obsahu onoho podání měl učiniti prohlášení o zpětvzetí návrhu na

určení výbavy R. R., takže klientka obviněného, pokud se týče její zeť L., pouze zprostředkovali doručení konceptu onoho podání, určeného ve skutečnosti R. R. Obviněný tímto činem, stejně jako tím, že neuvědomil advokáta druhé strany o smíru, projevil zřejmou nevážnost k činnosti kolegy advokáta, což stačí k naplnění skutkové podstaty zlehčení cti a vážnosti stavu (viz rozh. č. 128 a 274 dis. Sb. n. s.). V tomto bodě bylo odvolání jako bezdůvodné zamítnuto.

Čís. 381 dis.

Dvouletá praxe, požadovaná § 31, odst. 3 c. ř. s., pokud se týče § 6, odst. 2 zákona čís. 40/1922 Sb. z. a n. jako předpoklad substitučního oprávnění kandidáta advokacie, počíná se teprve ode dne, kdy došlo výboru advokátní komory oznámení ve smyslu § 30 adv. ř.

Podati toto oznámení náleží advokátovi, u něhož vstoupil kandidát advokacie do praxe.

Je porušením povinností povolání, nepřesvědčí-li se advokát při tom, zda oznámení došlo výboru advokátní komory a zda byla oznámenému koncipientovi vyhotovena legitimace ve smyslu § 15 adv. ř., a zaviní-li tím, že za něho tento koncipient intervenoval u sborových soudů, nemaje oné legitimace a bez substitučního oprávnění.

Nezáleží na tom, že tomuto koncipientovi byla dodatečně uznána celá praxe u obviněného advokáta vykonaná.

S hlediska § 9 adv. ř. je bez významu, zda advokát ohrožuje nedbalostí zájmy klientů po stránce hmotněprávní, či po stránce procesuální.

(Rozh. ze dne 14. ledna 1939, Ds I 103/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným kárnými přečiny porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání obviněného nelze v žádném směru přiznati oprávnění.

Obviněnému se klade za vinu, že se po dobu několika let nepostaral o substituční legitimaci pro svého koncipienta Dr. L., že ho posílal neoprávněně jako substituta ke sborovým soudům a že mu dovoloval bez substitučního oprávnění intervenovati za sebe i za svého společníka.

Obviněný doznává v odvolání, že sice podepsal přihlášku jmenovaného koncipienta pro výbor advokátní komory, ale že pak nedbal o to, zda a jak byla přihláška advokátní komorou vyřízena. Poněvadž mu Dr. L. nehlásil, že jeho přihláška nebyla výborem advokátní komory vyřízena, spoléhal prý na to, »že věc je v pořádku«. Z těchto vlastních údajů odvolatelových plyne, že nedbalostí zavinil, že Dr. L. intervenoval